



# LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA  
TELEFONO A4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ  
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## LA QÜESTIÓ SOCIAL



— I vol dir que vostès, els homes del clero, no la trobarieu una solució?  
— Nosaltres?... Uí!... qué'n fa, de temps, que l'hem solucionada!...

22 DE SETEMBRE DE 1920

XXV ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

## Una ofensiva francesa

A les pobres trinxeres diplomàtiques de Madrid, el recent article de Le Temps de Paris, ha fet l'efecte d'un projectil de gros calibre. El dit periòdic és, en efecte, la major peça de l'artilleria diplomàtica del «Quai d'Orsay». El caràcter oficiós de les informacions estrangeres de Le Temps és conegut de tothom. I l'article a que ens referim, té tot l'aspecte d'haver estat escrit per inspiració del Ministeri d'Afers estrangers de França. Així, doncs, després d'un període d'estabilització diplomàtica, després d'uns mesos de guerra de trinxeres a propòsit de la qüestió de Tànger i d'altres qüestions, els francesos inicien, de sobte, una violenta ofensiva.

Això és la única cosa que faltava al Govern d'En Dato, que està a punt de caure en el moment que escrivim les presents ratlles. Dins d'Espanya, la terra tremola sota els peus dels ministres. El cop que aquests acaben de rebre de fora, és decisiu per a fer-los caure. Desprestigiats a dins, desprestigiats a fora, el Govern s'esvaeix, desfet a miques, com una estàtua de neu sota el sol.

A París han acabat la paciència. Fins ara havien tractat els Governos centralistes espanyols amb una benevolència que aquests no mereixien de cap manera. O per indiferència respecte a les coses d'Espanya, o per mala informació d'aquestes coses, el fet és que França no acabava de resoldre's a pendre una actitud enèrgica davant les maniobres i les complicitats de la gent política de Madrid, durant la guerra i després de la guerra.

Ja hi som. L'ofensiva comença. Els grossos canons han entrat en joc. Pot venir l'hora de la revenja per aquella famosa neutralitat germanòfila.

Nosaltres, catalans, estem fora de la zona de tir dels canons diplomàtics francesos. Sembla que per fi s'han donat a París que Catalunya constitueix una excepció dins l'Estat espanyol pel que fa als seus sentiments respecte a la República francesa. L'entrada solemne, amb tots els honors, de la bandera catalana al Museu dels Invàlids, forma un eloqüent contrast amb l'article-bomba de Le Temps, de Paris.

## El president de la contrarrevolució



A l'escriure aquesta nota—dia 22—no s'ha resolt encara el plet presidencial de França, però En Millerand triomfarà, perquè En Millerand és avui, el més genuí representant de la França contrarrevolucionària. Serà president, serà una mena de monarca electiu, rebrà l'adhesió de les seccions monàrquiques i de la menestralia republicana, i França, «la nouvelle riche», persistirà en la seva missió de guàrdia de l'ordre i de la propietat.

En Deschanel representava per estirp familiar i per eficàcia del moment polític, la tradició republicana. Va creixer al costat d'un pare combatent de l'imperi, i quan va ésser cridat a la suprema magistratura republicana fou per a oposar-la a En Clemenceau, odiat per les esquerres. Així En Deschanel, garantia la legalitat republicana, i constituïa un president que ni hauria escoltat, com En Poincaré, la música de les retretes militars amb joia, ni conduït la república per camins excessivament conservadors. Ara En Millerand el substituirà i la frase d'En Jacques Bainville tindrà una nova confirmació apoteòsica. La França tinguda per la gran matriu revolucionària és i seguirà sent-ho, el país de la contrarrevolució.

En Millerand té aquell prurit plebeu de

fer-se perdonar velles culpes. Malgrat la seva baronia, En Millerand fou socialista. Era el baró-Igualtat, però se necessita posseir un esperit depurat de tota supervivència de casta per a persistir en les generositats que exclueix aquesta supervivència, i En Millerand no la tingué retornant altra volta a les idees tradicionals, adaptant-se al medi profitós i i aprofitable. Per això En Millerand, sense caure en les gesticulacions d'En Clemenceau, i amb més habilitat que aquest, ha afirmat el conserva francès en l'interior, oferint-lo com norma el món. I ha perseguit el sindicalisme, ha desfet les vagues amb persecucions a l'espanyola, ha insistit en l'aïllament de la Rússia republicana, ha iniciat la restauració monàrquica a Hongria, ha auxiliat a Polònia, s'ha aproximat al Vaticà... No li manca més que un rei a la França millerandista.

Però En Millerand, comprenent que el retorn dinàstic produiria una guerra civil, intentarà la seva paròdia, amb la reforma de la Constitució de 1875 que s'anuncia, i que ara, en la vigília de l'elecció, ha demanat. El president creu que no poseeix prou atribucions per a ésser un verdader jefe de Estat, i vol que li siguin otorgats un poder moderador que arribi a ésser un poder executiu.

Se espera obtenir una continuïtat diplomàtica, per a que no fluctui la política internacional—ha dit En Millerand. La política internacional conservadora, basada en les aliances, projectada per a l'encerclament de l'Alemanya, sostinguda per a l'aïllament dels pobles revolucionaris. Si, aquesta és una de

les finalitats de la reforma constitucional, més també la d'oposar al poder del parlament—avui conservador, demà, tal volta, radical—el poder del president. Charles Maurras podrà escriure, en defensa de la reforma, un d'aqueixos articles seus, tan germànics i tant mancats de la gràcia de la prosa francesa.

Quan aquesta nota apareixi, ja la elecció serà feta, i En Millerand president de la república. Ha guanyat la batalla de la contrarrevolució i el fan generalíssim civil. Sota la seva presidència la França podrà repetir una frase famosa: «Jo, sempre, no sóc més que una burgesa.»

PARADOX

## Les lliçons de l'experiència



A Tossa de Montbuy és una muntanya alterosa que s'aixeca a tres quilòmetres d'Igualada. Al cim hi ha una capelleta romànica, les ruïnes d'un castell i la casa de l'hermita, Té unes vistes magnífiques i

es un lloc esplèndid per a anar-hi a fer un arròs.

Fa una trentena d'anys va anar a Igualada En Vallés i Ribot per a donar un mitin al Centre Federal i una conferència a l'Ateneu. L'acompanyaven alguns individus d'aquella brillant joventut federal en la que tenien relleu especial els Hurtado, Salvatella, Lluhi, Laporta i altres noms ja llavors prestigiosos.

El miting polític fou un dissapte a la nit; la conferència a l'Ateneu devia celebrar-se a la nit del diumenge. Hi havia temps per a anar a fer un arròs a la Tossa de Montbuy i varen organitzar la sortida l'Ateneu i el Centre Federal.

A les cinc del matí varen sortir uns quants federals igualadins experts en l'art de la cuina amb l'encàrrec de tenir l'arròs a taula a la una en punt del mig-dia. El nucli de menjadors varen sortir a les deu del matí. Erem una vintena entre igualadins i forasters.

A l'arribar a la Font del Bosc el camí se bifurca. Un d'estret a ma esquerra porta a un bosc espès que forma la falda de la muntanya en son punt mes espadat; el camí de la dreta va cap a ca'n Bisbal i a la Font del Bressol un camí de carro porta a un coll de la Coma des de on per la carena i amb una suau pujada s'arriba al cim de la Tossa.

La joventut irreflexiva i entusiasta veient el cim de la muntanya que casi podia tocar-se amb la mà, va decidir pujar-hi pel dret. Vam advertir-los que'l bosc era espès i sense aviram i que si salvaven tots els obstacles se trobarien amb un mur de pedra de difícil accés. Ells varen replicar que allà on podien arribar amb un quart no volien tardar-hi dugues hores i que al sentar-se a taula a la una en punt resignats a esperar-nos ells ja haurien fet tres o quatre vermutos.

Varen endinsar-se resoltament al bosc els joves i nosaltres amb En Vallés i Ribot, En Drets i algún altre federal reposat varem anar xano-xano pel camí de la dreta convençuts ja llavors de que el bon camí és dressera. Nosaltres allavors ja erem possibilistes.

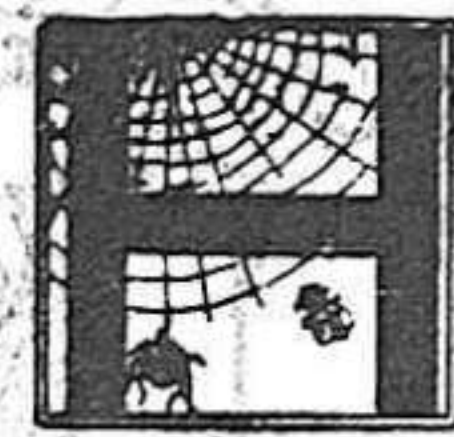
A les dotze i mitja i sense haver suat una gota nosaltres estavem ja sentats sobre un marge a la vora de la casa on se preparava el dinar. Una oloreta temptadora de pollastret a la brasa untat d'all-i-oli negat augmentava la gana que ja no era escassa. Toca la una i la joventut encara no havia arribat.

Varem anar al cim espadat que mira pel cantó d'Igualada. Des de el Salt de les donzelles vegèrem als nostres companys fent esforços heroics per a escalar les roques més altes. Sort d'una escala que varem posar-los i del nostre auxili. sinó no arribaven al cim. Venien sagnant, amb els vestits desgarrats per les gatoes. empapats de suor i fets una llàstima.

Unes galledes d'aigua, un glop de ratafia, un xic de repòs i l'oloreta de l'all i-oli varen reconfortar-los i el dinar va ésser un devassall d'alegria.

Aquella nova lliçó de l'experiència va afermar-nos més en nostra creença de que el bon camí és dressera. — JEPH DE JESPU

## Lo que val més escàs



ha hagut sempre qui, cansat de passar-la bé, s'entossudeix en procurar se la desgràcia. Qui mancat de mals de cap se'n cerca per tots els medis.

Hi ha persona per a qui la calma i la tranquil·litat són un martiri. Qui, tenint el secret de la felicitat, s'avoreix i es surt de pollaguerà i es dona a tots els dimonis.

Qüestió de gustos tot plegat. Quelcom d'això, tan corrent entre persones civilitzades, acaba de passar als esquimals. Es veu que els ciutadans de les regions àrtiques, com els del vell continent, posats a copiar, no veuen sinó lo dolent dels demés països. Es, potser, en lo que més es retiren a nosaltres.

Doncs, ve't aquí que segons notícies i a l'hora que suposavem als bons esquimals contents i satisfets dintre de la senzillesa i la humilitat de les seves tendes, atipant-se de foca o de ballena, pescant a l'estiu, ficats a l'hivern, sota terra, experimentem la gran decepció, seguida d'una més grossa sorpresa.

L'esquimal es preocupa lo mateix que nosaltres perdonam. Res de passar-se hores i hores en la contemplació del llençol immens que té per paisatge.

L'esquimal, segons acaben de fer-nos assaber, cova els mateixos neguits i idèntiques inquietuds que qualsevol burgès o treballador barceloní—posem per cas—afiliat a la Patronal, o contribuint del Sindicat únic o lliure.

Vegi'n, si no. En temps com els que a travéssem en que les Empreses periodístiques, arriben amb prou feines, a fer la viu viu mercès a les escorrialles de l'auxili reintegrable, se'ns transmet la nova de que la guillardura dels diaris s'ha introduït en les tribus esquimalenques, de les que pot assegurar-se que han begut oli, d'aquesta feta.

Els esquimals, compten amb el corresponent orgues de la opinió... del senyor que paga.

El dia que arribem a establir el canvi dels diaris oceans glacials amb la nostra aixericada i acreditada CAMPANA, els donarem una idea lo més exacta possible de com són els diaris esquimalencs.

Per ara, els direm que el més notable de tots sembla ésser el titolat Kalorikmir, que veu la llum pública mensualment en la població de Good-Haabt; entre Tots Sants i Manresa, que diguessim.

El Kalorikmir vé a ésser una mena de Gaceta, portaveu de l'estament director. N'hi ha de populars i més modestos en contradicció esperitual amb els inspiradors d'aquell.

Ja veuen com estan ben cuits els esquimals, als que ha fibat el microbi del periodisme.

Que necessiten més, per a no entendre's i passar de l'una a l'altra trifulca?

Una particularitat digna d'ésser anotada, trobem en la premsa escrita pels esquimals. Es contrau al preu de venda i abonament. Tres mesos de subscripció al Kalorikmir, valen tres ou.

Un exemplar, un ou.

Fixint-se. Un número, un ou...

Oi que sembla aviat dit?

Doncs, pensin que an aquest preu, serien molts els ciutadans espanyols que no podrien llegir el diari.

TABER

## La secessió espiritual de Catalunya



A fa molts d'anys que el mala-guanyat 'aume Brossa, parlà, a les planes d'un diari de Madrid, de la secessió espiritual de Catalunya. Ha passat el temps, i aquells lligams espirituals que aleshores eren fluïxos, avui estan trencats del tot. Que ningú, en aquest punt, es faci il·lusions. L'esperit de Catalunya (no parlem dels catalans que no tenen cap espe-

rituals que aleshores eren fluïxos, avui estan trencats del tot. Que ningú, en aquest punt, es faci il·lusions. L'esperit de Catalunya (no parlem dels catalans que no tenen cap espe-

rit) habita dins un altre estatge, dins uns altres límits, en una altra latitud. Ha ressuscitat, venturosament, el nostre esperit nacional. Ara Castella i Catalunya tenen cadascuna el seu esperit propi. Són dos esperits. Dos esperits nacionals són sempre independents, l'un respecte de l'altre.

Però el separatisme espiritual és, en principi, compatible amb la unió política. Un poble no pot, sense rebaixar-se i desqualificar-se, renunciar a la seva independència espiritual. Però pot, en canvi, prescindir de la seva independència política en tot allò que no és essencial. Entre les diverses fórmules de convivència política entre nacions, la més generalitzada i la més perfecta, al menys teòricament, és la federació.

L'ànima d'una nació, com la d'un individu, és pròpia i de ningú més. És indivisible i exclusiva. No hi ha ànimes mixtes, barrejades. O Catalunya té, ben seva, l'ànima que l'aguanta, o té la d'una altra nació; i en aquest cas deixa d'ésser ella mateixa. Mentre Catalunya va viure desnacionalitzada, portava dins el cos, com una monstruositat, l'ànima d'un altre poble, l'ànima de Castella. Tenia les apariències de Catalunya; però no era Catalunya, és a dir, no era la nació catalana. Allò que dona la personalitat a un poble, no és el seu cos, sinó la seva ànima. La pàtria no és la terra considerada geogràficament, sinó l'esperit. No és la parla en allò que té de purament fonètic, sinó el flamereig espiritual que en la parla hi ha.

Si Castella ens respectés la independència espiritual, podríem entendre'ns. Però no respectant-nos-la, tota intel·ligència és impossible.

FULMEN

## SETEMBRE

Sota'l Sol d'abril a agost  
els raïms han madurat;  
ha aconseguit dolçures el seu most,  
la seva pell de cuiró s'ha aprimat.  
La vinya perd el color,  
aquell color sa, verd-blau  
que empelta en el pagès una temor  
de mildiu i rampells d'Aquiló brau.  
Pesa sota la brancada  
una màgica collita:  
els brots materns escursen la volada,  
prenys d'un pler gros i una pena petita.  
Armat, lleuger, s'entrebanca  
tot collidor en fèr via,  
i es romp sense plorar quiscuna branca;  
la vinya amb un xic més s'entristiria!...  
Quan la vinya en abundó  
posi mel en el gotim,  
vindrà l'avegotaire amb l'il·lusió  
d'haver entre avegots, quiscún raïm,  
i l'angle d'un carrerot  
al batarell dels ulls de tants veïns,  
serà fira i mercat pel avegot  
picarol de serments esmeragdins.

J. COSTA I POMÉS

## La nostra qüestió social és una qüestió nacionalista

**L**a forma de violència amb que's manifesten a Barcelona els odis i les oposicions dels dos exèrcits de la guerra social té més importància per la seva significació, per l'estat moral que revela, que no pas pels seus resultats pràctics immediats.

Les víctimes de la *star* o de la furia persecutòria de les autoritats de la bomba o de la carabina del somatenista, són resultes individuals de la contenda, que no tenen, per elles mateixes, transcendència de caràcter públic o col·lectiu. El que fa d'aquestes víctimes, víctimes «socials», és a dir, resum i concreció d'un dany que'l parteixen per igual els individus que cauen sota l'obra de la violència i els que en queden materialment lliurats, és la causa, és l'ambient social, que elabora aquesta violència i facilita, i àdhuc estimula, la seva realització.

Si reflexionem desapaixonadament sobre els antecedents de la formació de l'actual consciència pública de Catalunya; si pensem

que no és possible que hi hagi a casa nostra ni en cap poble mitjanament civilitzat, el nombre de criminals tipus que els crims anomenats socials suposaria; haurem de reconèixer desseguida que els fets lamentables a que donen lloc avui els conflictes entre el capital i el treball, no poden ésser conseqüència exclusiva d'una morbositat o d'una degeneració moral de determinats individus, sinó fruit espontani i natural d'una força superior que domina a la població en general.

El que en aquest ordre d'observacions es troba primer que tot és que a Barcelona i a Catalunya, és palesa la continuació essencial d'aquell lerrouxisme que, inflammat per una quimera, llençava les masses populars a la constant pertorbació de la vida pública, en gran perjudici de tots els interessos col·lectius i en total inutilitat per a la consecució dels anhels perseguits.

A la seva vegada el lerrouxisme era una continuació dels esforços heroics i admirables de les velles hores republicanes, que amb el mateix sentimentalisme i la mateixa generositat ingènua, havien aixecat una barricada cada un als carrers de Barcelona, per a implantar a la governació de l'Estat les idealitats més o menys caducades que havien recullit de la Revolució Francesa.

I si anessim enfondint en la vereada història dels antecedents, arribaríem a la completa exposició d'un seguit de lluites de l'esperit popular contra l'organització i la manifestació oficial del poder públic, que va des de la desaparició de l'Estat català fins als nostres dies.

Aquestes lluites han pres sempre formes adequades als motius i a les circumstàncies de cada moment. Unes vegades ha sigut una guerra; altres un «pronunciamiento»; altres un «memorial d'agravis»; altres una manifestació «imponent i respectuosa», etc. Han tingut per vehícol o per mitjà d'expressió diferents classes socials o estaments. A voltes són els segadors els que cremen el Palau del Governador; o la burgesia és la que organitza un tancament de caixes; o la plutocràcia fa caure un Govern amb una campanya aranzelària. Però sempre la revolta i la protesta es manifesta contra l'Estat, contra les formes del poder públic, i sempre els estaments o les classes socials que la sostenen compten amb el concurs material i entusiasta dels seus i la cooperació moral dels demés, que en el fons s'hi senten igualment representats.

Ara mateix, malgrat la forta oposició entre

amos i treballadors, hi ha una comú apreciació entre ells. Uns i altres van contra el Govern, contra l'Estat, amb la mateixa vehemència. Els obrers perquè no hi creuen, perquè no senten la necessitat ni la conveniència d'aquell nivell superior col·lectiu que l'Estat representa; els capitalistes per que no tenen fe en l'acció tutelar i ordenadora que li correspon. Els primers el combaten intentant destruir, per la violència, el seu ordre social; els altres l'aniquilen i el desprestigen, mancant als llurs deures de ciutadans, de contribuents, d'homes directores de la riquesa pública.

Malgrat una apariència paradoxal, es pot dir que aquesta predisposició moral comú, els ajunta en un interès idèntic que en realitat és superior a l'interès particular que els separa. És l'interès de tenir una representació, una estructura social ben pròpia. Els obrers catalans i els patrons catalans no troben aquesta forma superior a l'Estat actual, i uns i altres devenen fatalment anarquistes.

L'Estat espanyol no legisla com nosaltres pensem; l'Estat espanyol no parla la nostra llengua; l'Estat espanyol no compren les inquietuds d'un poble treballador com el nostre... Doncs l'Estat espanyol no serveix per a res; l'Estat és una força i un poder que no serveix per a res de bó. Aquest és el procés mental de la nostra gent davant de la realitat.

Per això la responsabilitat del que passa és de l'Estat. Però no de l'Estat que deixa abandonades les seves funcions, sinó de l'Estat que pretén realitzar les que no li corresponen. Perquè, com deia Montseny, la garantia d'eficàcia d'aquestes funcions no està en el seu poder material, ni en l'intel·ligència que'l condueixi, sinó en la íntima i natural relació que tingui amb els sentiments i les necessitats del seu poble.

JORDI ROGER

## L'instint de conservació

**A** la massa espanyola, com a la de cap altre poble, li cuadra a la perfecció l'adagi que resa: *gento y figura...*

Diem això a propòsit del fet, mils de vegades repetit, de que una part considerable del país es preocupi fa uns dies de si el de-

## Una corona «preventiva»



— Que som al dia dels Morts?

— No; però som al dia dels que s'estan morint... o sinó preguntí-ho als datistes.

cret de dissolució del Parlament anirà o no, a raure a En Dato, de si serà aquest el qui convoqui a noves eleccions, i de la possibilitat de que les forces (?) dites lliberals se uneixin, o es distanciïn més de lo que ja ho estan.

Entre els qui esmersen la seva atenció en aquesta tasca inútil i desprovista de finalitat, cal comptar-hi bona part de la premsa, que necessita del comentari polític per anar tirant; que basa en les fluctuacions de la cosa pública bona part de la seva existència.

Es la multitut, la que beu en les fons dels diaris, o són aquests, senzills traductors de l'estat d'ànim de la munició?

Difícil seria fixar degudament els termes del problema. Lo més probable, és que diaris i llegidors es complementin, per quan no són els qui escriuen pel públic de niçaga diferent als qui els escolten.

El fet, i an això anavem, és que les converses polítiques giren fa temps al voltant dels dos o tres punts que hem esmentat. I que es parla de si En Dato manarà o no al començar l'hivern, talment com si depengués d'aquest fet l'acord d'una Pau universal; que hi ha qui pensa amb els propòsits d'En Romanones, amb tant calor com si implicués el coix una incògnita per a la Nació.

Es el joc etern dels catúfols de la sinia, que no ha lograt descobrir el poble, malgrat els anys que fa que es vé desenrotllant. Es la comèdia jogada per En Cánovas i En Sagasta, per a circumscriure'ns al període de la regència.

Ni En Dato ni En Romanones avui, com ahir En Cánovas i En Sagasta, acaben de caure mai. Es retiren, temporalment, per a cedir la plaça al company, que deixà pot-ser, el lloc mal ferit. Que es cura i reapareix pintat de nou, tantost esvaïda la turbonada que el deixà fora de combat.

Lo interessant, pels capitosts del règim, és mantenir la esperança, que equival, a l'hora present, a perpetuar la fam. Fer passar a la gent amb panyos calents; alimentar l'il·lusió de que canviar els personatges de la farsa, és tant com canviar el procediment.

Lliberals, o conservadors, que més té, donades les circumstàncies excepcionalment difícils per què Espanya camina?

Abans que la indole de la etiqueta política, interessa una acció enèrgica i decisiva que tingui per objecte regular el cost dels articles indispensables per a la vida. Una campanya seriosa, crudel en el sentit de pocs miraments, contra els agabelladors i els comerciants sense consciència.

Això és lo que una bona part de la opinió espanyola desitjaria, i això és lo que creiem convé als mateixos amparadors del sistema monàrquic, en interès propi i de la causa que diuen servir.

Cap-ficar-se pensant en menudències de la mena que suposa l'esbrinar qui obtindrà el Decret de dissolució, o en si s'agruparan els lliberals, és—en els dies que vivim—tant com apressar la desfeta.—B. DE R.

## LA BONA COLLITA



—Valga'm la Verge del Vinyet, i que misses que'n sortiran d'aquesta botal...

## Un mascarot de doble sexe



—Sabries dir-me qui és d'aquests que va a cavall de l'altre?  
—Noi,... és un misteri!

## REPICS

El President Deschanel, que fa alguns mesos s'havia tirat daltabaix d'un tren en marxa, ara s'ha tirat de cap a un safareix.

I és clar, com que ja són masses tirades, l'il·lustre neurastènic deixarà la Presidència i se'n tornarà a caseta.

Qui serà president ara?

Diuen que M. Pams és un dels candidats...

Home, m'agradaria que'n sortís.

Tota la França catalanista! Faria bonic!

Publicament s'ha dit no fa gaires dies que els requetés s'estan organitzant militarment.

Un general carlí sembla que és l'instructor de la patuleya.

Si fessin l'instrucció als Toros, a ralet l'entrada, s'ompliria de gent.

Només pel gust de veure al panxut duc de Solferino fent maniobres... Uuo... dos... tres... quatre!

Tan mateix el Govern se mostra farruco amb els elements liberals, republicans i socialistes.

Proba d'això és que ha prohibit terminantment la celebració dels mitins anunciats a tota Espanya contra la política represiva.

Magnífic!

Es la gran manera de posar pau als esperits. I qui ho dubti que llegeixi el darrer manifest sindicalista.

Com cada any en aqueixos temps de calma política, els diaris madrilenys se entretenen inflant el gos del crim vulgar.

Aqueix cop li toca al Niño degollado.

I els diaristes s'hi abonen que és un gust.

Sembla que s'hi trobin.

Perquè ells la fan tot l'any la degollació dels sants innocents, o dels innocents llegidors.

Llegeixo que'l diari francès *Le Temps* ha publicat un furios article contra el nostre president Eduard Dato.

No ens estranya.

Fa ja tant temps que els temps actuals estan de males amb el senyor de la vaselina!...

I, amb els temps, tots els elements.

Per a primers del pròxim octubre es prepara una altra pelegrinació a Limpías.

Homes! Ja n'hi ha prou!

Això al últim resultarà contraproduent.

Perquè, al cap de vall, aquell bon Crist que plorava, al veure tanta llana, es farà un tip de riure.

I què diràn els fervorosos devots quan vegin que ell mateix se'n fum?

Diuen de París que un dels més gloriosos militars de França, el general Petain, que ja té una edat bastant avançada, acaba de pendre estat de matrimoni.

Pobre Petain!

Ell, guanyador de tantes batalles, està ben segur de guanyar aquesta?...

En Lerroux ha confessat, a un seu amic resident a Santander, que's troba quelcom amargat per haver perdut el regnat del Paralelo de Barcelona.

«Ni bous ni esquesques—ve a dir,—i encara sempre amb perill de deixar-hi la pell.»

I tant dolça que és, la pell, quan se tenen quartos!

Altot... La nova s'ha desmentit. Fou una broma d'En Marcelino!

«S'ha publicat un R. D. sobre la fabricació, venda i us d'armes.»

Com que nosaltres no'n fabriquem, ni en venem ni n'usem, passem de llarg aquesta notícia que no'ns interessa.

En Dato ha assegurat als periodistes que per ara no hi haurà cap aconeteixement polític.

Sí, home!

D'aquí quatre dies el treuran del poder a fum de sabatots.

Vol un més gran aconeteixement?

Sapigut és que als Estats Units tot ho fan de proporcions colossals.

Ara mateix, ha explotat una bomba a la porta d'un Banc; i no s'han contentat amb una bomba sinó que ha hagut d'ésser una bombassa.

Trenta morts i doscents ferits.

Res, que a ca'n Wilson ens estan fent la competència!

Darrera hora:

Els telegrams de Madrid ens donen compte de grans operacions realitzades al Marroc.

Veiam... veiam... Anem a pams i entenem-nos. Operacions?

Quants ens en han operat?

«Ciudad Real está en plena revolución.»

«Ha comenzado el asalto de las tiendas.»

Si això passa a Ciudad Real, què passarà a les ciutats comunistes?

## Les Corts ¿han d'obrir-se o no?

(RAMELLET D'OPINIIONS)

## EL GOVERN

Sabent, com sabem molt bé, que tots el partits d'esquerra hi han de veni a moure'ns guerra per plantar-nos al carré; faltats d'una majoria compacta i batalladora, obrir-les, avui, ¿no fora una insigne tonteria?

## EN ROMANONÉS

Perquè «a dalt» es mostren sorts als nostres tocs de rebato? Perquè l'estornell d'En Dato manté tancades les Corts? Doncs, per xò convé insistir, sense descans un moment: s'han d'obri resoltament, resoltament s'han d'obri!

## UN DIPUTAT PRÀCTIC

¿Què més bonic que fer vaga? ¿Què més descansat pel cos? ¿No seguim viatjant d'arròs? ¿No cobrem la nostra paga?... Verdaderament, no sé perquè hauríem de reunir-nos... ¿Per fè el tonto i avorir-nos? Trobo que així estem molt bé.

## DON MELQUIADES

Vui que les obrin! Ho vui!... Si no, ho tiro tot enlaire. I cuidado a tardar gaire! Desseguida, demà, ¡avui!... Tinc meditat un discurs tan eloqüent, queestic cert que m'enfilaré al poder amb els verts... o amb els madurs.

## ELS BANCS DEL CONGRÉS

No!... Que no les obrin pas! Ja les tenim prou sentides les vacuïats avorrides d'aquells beneïts del cabàs.

Per haver d'aguantar *latas* i disputar enfadoses, val més veure les gracioses tamborelles de les rates.

## UNA «PATRONA» MADRILENYA

¿Diputats i senadors?... D'aquest o d'aquell partit, ho dic amb les mans al pit, són els dispesers millors. ¡Aquella jovialitat! ¡Aquelles grates veïlades!... Corts dolces, Corts anyorades, ¡que les obrin ben aviat!

## UN CIUTADÀ EQUANIM

Han d'obrir-se? Vet'aquí un dubte, qual solució no espero que a un servidó em privi mai de dormi. Preocuparà això als que cobren de l'Estat; que a mi? No sé... Crec que lo mateix tindrè si s'obren com si no s'obren.

## LA MAJORIA DELS ESPANYOLS

Atesos els resultats que en la precedent campanya han dat a la pobra Espanya senadors i diputats; vist el modo com maniobren, els principis que sostenen i l'utilitat que'ns tenen... les Corts, per nósaltres, *sobran*.

C. GUMÀ

La església s'aprofita de la fluïxesa d'esp rit, acumulant feligresos per mijà del temor de Déu.

Si no s'hagués de pregonar el geste als quatre vents, més de quatre senyores aristocràtiques no farien cap donatiu per a beneficència.

Trobo jo que hi haurien més catòlics de cor si certs ministres de Déu no fessin el que fan.

La honradesa, en la majoria dels cassos, s'acostuma a medir pels diners.

Esbrina les interioritats d'un senyor que sembla té aspecte de serietat i, moltes voltes, te trobaràs amb un individu repugnant.

Per molt fidel que't sembli un amic, sempre te'n penediràs d'haver-li comunicat certes coses.

Si t'humilles davant de l'ignorant, cauràs en el desprestigi. Si t'humilles davant del savi, seràs motiu de respecte.

Per un favor a un baix usurer és fomentar el baix egoisme.

La dona presunciosa acostuma a fingir davant dels afalacs dels homes. Es així com després acostuma a dir sempre el que no creu.

Qui vé al món ja en possessió d'una quantiosa fortuna, és difícil que compregui el veritable concepte de democràcia.

Davall de la brusa d'un honrat obrer s'hi troba la màxima significació del treball.

Al qui roba en mig de sa opulència se'l anomena honrat. Al qui roba per manca de recursos se'l porta a la presó.

Qui ha comès els actes més indignes és qui, a voltes, més honra va predicant.

FERMÍ PALAU CASELLAS

## PENSAMENTS

La veritat és una cosa que detesten del tot els quins fan coses mal fetes.

Si fïessim més les nostres accions a la flexió, no proclamariem com a redemptors a homes que son inferiors a nósaltres.

Qui sent alguna de les belles arts en tota sa plenitud és difícil que amagui dins son cor la més petita dolenteria.